

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV
LAKOMSTVO

Mal ju, stratil ju... a urobí čokoľvek,
aby ju získal späť

ANA HUANG

IKAR

ANA HUANG
KRÁĽOVSTVO HRIECHOV
LAKOMSTVO

Preložila Petronela Pavlíková

Ana Huang
KING OF GREED

Copyright © 2024 KING OF GREED by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2026 by Petronela Pavlíková
Cover design © Cat at TRC Designs
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0635-5

*Nech ste si vedomí vlastnej hodnoty
a nikdy sa neuspokojíte s niečím, čo je menej,
než si skutočne zaslúžite.*

ZOZNAM SKLADIEB

Million Dollar Man – Lana Del Rey
Maroon 5 – Cold feat. Future
Same Old Love – Selena Gomez
Love Me Harder – Ariana Grande & The Weekend
Unappreciated – Cherish
Just Give Me a Reason – Pink feat. Nate Ruess
Dancing with a Stranger – Sam Smith & Normani
Without You – Mariah Carey
Love Don't Cost a Thing – Jennifer Lopez
We Belong Together – Mariah Carey
Revival – Selena Gomez
Two Minds – Nero
Lose You to Love Me – Selena Gomez
Amor I Love You – Marisa Monte

1. KAPITOLA

Alessandra

Kedysi dávno som svojho manžela milovala. Jeho krásu, ambície, inteligenciu. Poľné kvety, ktoré mi natrhal cestou domov z nočnej zmeny, a nežné bozky, ktorými mi láskal rameno, keď som tvrdošijne odmietala počúvnuť budík.

No *kedysi dávno* bolo už veľmi dávno a teraz, keď som ho po týždňoch prvý raz uvidela vojsť dverami, cítila som len hlbokú, tupú bolesť na miestach, v ktorých v minulosti prebývala láska.

„Prišiel si nejakو skoro,“ poznamenala som, hoci sa blížila polnoc. „Ako bolo v práci?“

„V pohode.“ Dominic zo seba striasol kabát, spod ktorého sa vynoril bezchybný sivý oblek a naškrobená biela košeľa. Oboje šité na mieru, oboje v cene presahujúcej štyri cifry. Pre Dominica Davenporta, kráľa Wall Street, vždy len to najlepšie. „Ako v práci.“

Letmo ma pobožkal na pery. Známý závan citrusov a santalového dreva mi poštekľil zmysly a stisol srdce. Tú istú kolínsku používal odvtedy, čo som mu ju darovala pred desiatimi rokmi počas našej prvej cesty do Brazílie. Kedysi

som tú vernosť považovala za romantickú, no moje nové cynické ja mi našepkávalo, že to bolo len preto, lebo sa neobťažoval hľadať si novú vôňu.

Dominica nezaujímal nič, čo mu nevynášalo peniaze.

Očami prebehol po vínových pohároch so stopami rúžu a zvyškoch čínskeho jedla na nízkom stolíku. Naša pomocníčka v domácnosti mala dovolenku, a keď Dominic dorazil domov, práve som upratovala.

„Mala si návštevu?“ opýtal sa takmer bez záujmu.

„Len baby.“ S kamarátkami sme oslavovali finančný míľnik môjho malého biznisu s lisovanými kvetmi, ktorý mal o chvíľu osláviť dvojročné výročie, ale neobťažovala som sa informovať o tomto triumfe svojho manžela. „Mali sme ísť na večeru, ale na poslednú chvíľu sme sa rozhodli zostať doma.“

„To znie fajn.“ Dominic sa už venoval telefónu. Držal sa striktnej zásady žiadnych e-mailov, takže si zrejme preveroval situáciu na ázijských akciových trhoch.

Stiahlo mi hrdlo.

Stále bol rovnako závratne príťažlivý ako vtedy, keď som ho prvý raz zazrela v univerzitnej knižnici. Plavé vlasy, tmavomodré oči, výrazné kontúry na takmer neprestajne zamyslenej tvári. Neusmieval sa často a to sa mi na ňom páčilo. Žiadna pretváрка, ak sa usmial, myslel to úprimne.

Kedy naposledy sme sa na seba usmiali tak ako kedysi?

Kedy naposledy sa ma dotkol? Nie preto, lebo chcel sex, ale iba tak, z čistej náklonnosti.

Hrdlo sa mi stiahlo ešte viac, čím obmedzilo prívod kyslíka. Prehltla som a s námahou prinútila pery do úsmevu. „Keď už hovoríme o večeri, nezabudni na náš výlet tento víkend. Na piatok večer máme rezerváciu vo Washingtone.“

„Nezabudnem,“ odvetil a ťukol na displej.

„Dom.“ Môj hlas znel ráznejšie. „Je to dôležité.“

Za tie roky som strpela desiatky zmeškaných rande, zrušených výletov a nesplnených sľubov, no naše desaťročné výročie sobáša bolo jedinečné. Nemohla som si to nechať ujsť.

Dominic napokon zdvihol zrak od telefónu. „Nezabudnem. Sľubujem.“ V očiach mu čosi preblesklo. „Už je to desať rokov. Neuveriteľné.“

„Áno.“ Od toho sileného úsmevu mi takmer roztrhlo líca. „Presne tak.“ Zaváhala som, no potom som dodala: „Si hladný? Môžem ti niečo zohriať a porozprávaš mi, aký si mal deň.“

Keď pracoval, mal vo zvyku zabúdať na jedlo. Poznala som ho – od obeda sa zrejme ničoho iného okrem kávy ani nedotkol. Kedysi som chodila do jeho kancelárie a ubezpečovala sa, že jedol, no keď sa spoločnosť Davenport Capital vyvíhla a Dominic mal čím ďalej, tým viac práce, mojim návštevám odzvonilo.

„Nie, musím vybaviť nejaké záležitosti s klientmi. Dám si niečo neskôr.“ Opäť sa vrátil k telefónu a na čele mu vyskočila hlboká vráska.

„Ale...“ *Myslela som si, že dnes sa ti už šichta skončila. Preto si prišiel domov, nie?*

Zahryzla som si do jazyka. Nemalo význam pýtať sa ho na veci, na ktoré som už poznala odpoveď. Dominicova šichta nemala konca. Bola to tá najnáročnejšia milenka na svete.

„Nečakaj na mňa. Ešte budem chvíľu v pracovni.“ Keď okolo mňa prechádzal, perami sa mi obtrel o líce. „Dobrá noc.“

„Dobrá noc,“ odvetila som, no Dominic bol už dávno preč.

Moje slová sa ozývali v našej luxusnej, prázdnej obývačke. Po dlhých týždňoch to bola prvá noc, ktorú som prebde-la, aby som bola pri tom, keď dorazí domov, a náš rozhovor sa skončil skôr, než sa vôbec začal.

Pevne som zavrela oči, aby som zahnila nepríjemné pálenie slz. No a čo, že sa môj manžel cítil ako cudzí človek? Aj *ja* som si niekedy pri pohľade do zrkadla pripadala ako niekto iný.

Koniec koncov, bola som vydatá za jedného z najbohatších mužov na Wall Street, žila som v krásnom dome, pre ktorý by väčšina ľudí vraždila, a vlastnila som malý, no prosperujúci biznis, v ktorom som robila to, čo milujem. Na slzy som nemala jediný pádny dôvod.

Vzchop sa.

Zhlboka som sa nadýchla, narovнала sa a pozbierala prázdne škatule z konferenčného stolíka. Kým som skončila s upratovaním, tlak za očami sa rozplynul, akoby ani nikdy neexistoval.

2. KAPITOLA

Dominic

Jedno staré príslovie hovorí, že zlé veci chodia v trojici, a keby som nebol voči poverám taký skeptický, možno by som tomu po tomto posranom dni aj uveril.

Ráno sa najprv kvôli absurdnej technickej poruche zresetovali naše e-mailové a kalendárové systémy, a trvalo nám hodiny, kým sme to dali do poriadku.

Potom jeden z mojich najlepších obchodníkov podal výpoveď, lebo sa cítil „vyhorený“ a „našiel svoje skutočné poslanie“ ako zasraný učiteľ jogy.

A teraz, hodinu pred zatvorením amerických trhov, unikla správa, že spoločnosť, v ktorej sme mali významný podiel, prešetruje SEC – Komisia pre cenné papiere a burzy. Akcie sa rútili strmhlav nadol, čo znamenalo, že hodnota nášho podielu každou minútou klesala, a moje plány odísť skôr sa rozpadli rýchlejšie než vreckovka v práčke. Ako generálny riaditeľ významného finančného konglomerátu som si nemohol dovoliť ten luxus delegovať krízové riadenie na niekoho iného.

„Hovorte.“ Rýchlymi krokmi som sa za tridsať sekúnd presunul zo svojej kancelárie o troje dverí ďalej na krízovú

poradu. Svaly sa mi napli tak intenzívne, že len zázrakom som nedostal krčce. V priebehu pár minút som prišiel o milióny a nemal som čas chodiť okolo horúcej kaše.

„Počula som, že SEC sa do toho púšťa zostra,“ poznamenala Caroline, moja asistentka, a s ľahkosťou so mnou držala krok. „Nový predseda chce urobiť okázalý prvý dojem. A mohol si nájsť lepší spôsob než sa postaviť proti jednej z najväčších bánk v krajine.“

Kurva! Vždy to boli predsa nováčikovia, kto sa prvým rokom predieral ako slon v porceláne. S bývalým predsedom som mal dobrý vzťah, ale ten nový mi liezol na nervy od prvého dňa, a to bol v úrade len tri mesiace.

Otvoril som dvere do zasadačky a pozrel na hodinky. Štvrt' na štyri. O šiestej som mal s Alessandrou letieť do Washingtonu. Ak poradu skrátim a pôjdem rovno na letisko a nezastavím sa doma, ako som mal pôvodne v pláne, ešte to stihnem.

Dofrasa. Prečo to ten predseda musel celé obrátiť hore nohami práve na výročie mojej svadby?

Sadol som si za vrchstôl a siahol po zapaľovači. Bol to inštinkt, v tejto fáze som nad tým nerozmýšľal. „Dajte mi čísla.“

Myšlienky na Washington a nadchádzajúci let sa vytratil, keď som začal zapaľovač opakovane zapaľovať a zhasínať, zatiaľ čo môj tím diskutoval o výhodách a rizikách toho, či sa zbaviť našich podielov v banke, alebo prečkáť búrku. V krízovej situácii nebolo miesto na súkromné starosti a ten pevný, upokojujúci pocit striebra v dlani mi pomohol sústrediť sa na úlohu, ktorá ležala predom mnou, nie na tie zákerné hlasy, čo mi zahlcovali mozog.

Boli tu odjakživa, zasievali mi do mysle pochybnosti, že ma od totálneho zlyhania delí jediné zlé rozhodnutie a že som a navždy zostanem len terčom posmechu. Tým

chlapcom z detského domova, ktorého sa zriekla vlastná matka a ktorý v šiestej triede dvakrát prepadol.

„Problémový žiak,“ lamentovali učitelia.

„Idiot,“ posmievali sa mi spolužiaci.

„Flákač,“ vzdychol si výchovný poradca.

Tieto hlasy silneli najmä v krízových chvíľach. Stál som na čele multimiliardového impéria, no jeho chodbami som dennodenne prechádzal s vidinou neodvratného krachu, ktorá mi neustále visela nad hlavou.

Cvak. Cvak. Cvak. Cvak. Rýchlosť cvakania kopírovala môj čoraz rýchlejší tep.

„Pane,“ hučanie v mojich ušiach preťal Carolinin hlas.

„Aký je váš verdikt?“

Žmurknutím som odohnal nechcené spomienky, ktoré na mňa striehli v kútikoch vedomia. Miestnosť som opäť videl ostro a zbadal napäté tváre svojho tímu očakávajúce odo mňa odpoveď.

Niekoťo za ten čas stihol spustiť prezentáciu, hoci som opakovane zdôrazňoval, že tie slajdy nenávidím. Pravú stranu obrazovky zaplňala upokojujúca kombinácia grafov a čísel, no naľavo sa vinulo niekoľko siahodlhých odrážok.

Vety sa mi pred očami rozmazávali. Niečo mi na nich nesedelo, bol som si istý, že môj mozog si tam sám nejaké slová pridá, zatiaľ čo iné vymazal. Zátylok sa mi rozpálil a srdce mi búšilo tak zúrivo, až som mal pocit, že sa mi snaží preraziť hrudník a jediným úderom dostať tie slová z obrazovky.

„Čo som hovoril o formáte tých prezentácií?“ Cez ten vnútorný rachot som sám seba takmer nepočul. Každou sekundou silnel a len bolestivé zovretie zapaľovača mi bránilo v tom, aby som sa celkom zosypal. „Žiadne odrážky.“

Precedil som tie slová pomedzi zuby a v miestnosti zavládlo hrobové ticho.

„P-prepáčte, pane.“ Analytik prepínajúci slajdy zbledol tak, že bol takmer priesvitný. „Moja asistentka...“

„Kašlem na vašu asistentku!“ Správal som sa ako kre-tén, ale na výčitky svedomia som nemal čas. Nie vtedy, keď sa mi dvíhal žalúdok a migréna sa mi už plazila za spánky.

Cvak. Cvak. Cvak. Cvak.

Zdvihol som hlavu a radšej som sa sústredil na grafy. Táto zmena pozornosti v spojení s cvakaním zapaľovača ma upokojila natoľko, že som dokázal opäť jasne premýšľať.

SEC. Padajúce akcie. Čo s našou situáciou.

Nedokázal som sa úplne striasť pocitu, že jedného dňa to tak kráľovsky poseriem, že prídem o všetko, čo som vy-budoval. Ten deň však nenastane dnes.

Vedel som, čo robiť, a kým som tímu predostieral svoju stratégiu, vytlačil som z hlavy všetky ostatné hlasy – vráta-ne toho, ktorý mi našepkával, že zabúdam na niečo veľmi dôležité.

3. KAPITOLA

Alessandra

Neprišiel.

Sedela som v obývačke, s pokožkou studenou ako ľad, a sledovala ubiehajúce minúty. Bolo po ôsmej. Bolo už po ôsmej. Do Washingtonu sme mali vyraziť pred dvoma hodinami, ale Dominic sa neozval odvtedy, čo ráno odišiel do práce. Všetky moje telefonáty skončili v hlasovej schránke a odmietala som mu volať do kancelárie ako nejaká náhodná známa, ktorá sa doprosuje o minútku času veľkého Dominica Davenporta.

Som jeho manželka, dofrasa. Nemala by som ho naháňať ani tipovať, kde je. Na druhej strane, nemusela som byť génius, aby som prišla na to, čo práve robí.

Pracuje. Stále pracuje. Aj na naše desaťročné výročie. Aj po tom, čo som mu prízvukovala, aký je tento výlet pre mňa dôležitý.

Konečne som mala pádny dôvod plakať, žiadne slzy sa však nedostavili.

Cítila som len... prázdnotu. Časť môjho ja tak trochu čakala, že na to zabudne alebo to preloží, a to bolo na tom to najsmutnejšie.

„Pani Davenportová!“ Camila, naša pomocníčka v domácnosti, vstúpila do miestnosti s plnou náručou čerstvo opratej bielizne. Včera v noci sa vrátila z dovolenky a celý deň strávila upratovaním nášho penthousu. „Myslela som si, že ste už odišli.“

„Nie.“ Môj hlas znel nepríjemne duto. „Myslím, že z tohto víkendu nakoniec nič nebude.“

„Prečo...“ nedopovedala. Jej prenikavý pohľad spočinul na batožine vedľa pohovky a mojich zaťatých pästiach na kolenách. Jej guľatá, materská tvár zmäkla súcitom zmiešaným s ľútosťou. „Aha. V tom prípade vám pripravím večeru. Moquecu. Vašu obľúbenú, čo poviete?“

Iróniou bolo, že práve túto rybaciu polievku mi v detstve robievala naša bývalá pomocníčka, keď mi nejaký chlapec zlomil srdce. Nebola som hladná, no nemala som silu klásť odpor.

„Ďakujem, Camila.“

Len čo odbehla do kuchyne, pokúsila som sa upokojiť chaos, ktorý mi víril v hlave.

Mám zrušiť všetky rezervácie, alebo ešte počkať? Len mešká, alebo na ten výlet nakoniec vôbec nepôjde? Chcem vôbec ísť, aj keby sa nakoniec ukázal?

S Dominicom sme mali stráviť víkend vo Washingtone, kde sme sa spoznali a zosobášili. Všetko som mala do bodky premyslené – večeru v reštaurácii, kde sme mali prvé rande, apartmán v útulnom butikovom hoteli, bez telefónov a bez práce. Mal to byť výlet len pre *nás dvoch*. Keďže sa náš vzťah každým dňom čoraz viac rozpadával, dúfala som, že nás to opäť zblíži. Že sa znova zamilujeme tak ako kedysi, veľmi, veľmi dávno.

Uvedomila som si však, že je to nereálne, pretože ani jeden z nás už nebol taký ako kedysi. Dominic už nebol ten chlapec, ktorý mi na narodeniny vyrábal origami verzie

mojich obľúbených kvetov a asi stokrát sa pritom porezal na papieri, a ja som už nebola to dievča, ktoré sa vznášalo životom a v očiach sa mu zračili hviezdy a sny.

„Ešte nemám toľko peňazí, aby som ti mohol kúpiť všetky kvety, ktoré si zaslúžiš,“ povedal s takou vážnosťou a formálnosťou, až som sa musela usmiať nad kontrastom medzi jeho tónom a pohárom farebných papierových kvetov v jeho rukách. „Tak som ti ich aspoň vyrobil.“

Zatajila som dych. „Dom...“

V tom pohári bolo asi sto kvetov. Nechcela som si ani predstaviť, koľko času nad nimi strávil.

„Všetko najlepšie k narodeninám, amor.“ Jeho pery spočinuli na mojich v dlhom, sladkom bozku. „Jedného dňa ti kúpim tisíc pravých ruží. Sľubujem.“

Tento sľub dodržal, ale odvtedy ich porušil asi tisíc.

Slaný pramienok si napokon našiel cestu po mojom líci a vytrhol ma z otupenosti.

Vstala som, a keď som sa ponáhľala k najbližšej kúpeľni, dýchala som čoraz plytšie. Camila a zvyšok personálu boli príliš zaneprázdnení, aby si všimli, že som sa potichu zrútila, no nemohla som zniesť myšlienku, že budem plakať sama v obývačke, obklopená kuframi, ktoré sa nikam nepohnú, a nádejami, ktoré sa roztrieštili príliš veľakrát na to, aby ich ešte niekto dokázal poskladať.

Totálna, totálna hlupaňa.

Prečo som si myslela, že dnešný večer dopadne inak? Naše výročie pre Dominica zrejme znamenalo asi toľko ako obyčajná piatková večera.

Len čo som sa zamkla v kúpeľni, tupá bolesť sa v okamihu premenila na ostré nože. Zo zrkadla na mňa civela moja vlastná podobizeň. Hnedé vlasy, modré oči, opálená pleť. Vyzerala som ako vždy, no takmer som sa nespoznávala. Akoby si niekto iný nasadil moju tvár. Kam sa stra-

tilo to dievča, ktoré sa vzoprelo matkiným snom o kariére modelky a namiesto toho trvalo na tom, že radšej pôjde na vysokú? Dievčina, ktorá si užívala život s bezhraničnou radosťou a nespútaným optimizmom, ktorá kedysi opustila chalana, lebo zabudol na jej narodeniny? Tá dievčina by nikdy nečakala na chlapa. Mala ciele a sny, ktoré sa v jednom momente prepadli do zabudnutia, pohltené silou ambícií jej manžela.

Ak mu vo všetkom vyhoviem, ak zorganizujem tie správne večere s tými správnymi ľuďmi, ak získam tie správne kontakty, bude mať zo mňa osoh. Roky, počas ktorých som mu pomáhala uskutočňovať jeho sny, znamenali, že som ne-žila, len som plnila nejaký účel.

Alessandra Ferreirová zmizla, nahradila ju Alessandra Davenportová. Manželka, hostiteľka, salónová levica, ktorú definovalo jej manželstvo s Dominicom Davenportom. Všetko, čo som za posledné desaťročie urobila, bolo kvôli nemu, a on sa ani len neunúval zavolať a povedať mi, že bude meškať na naše posraté desiate výročie.

Hrádza sa pretrhla.

Zosunula som sa na dlážku. Osamelá slza sa zmenila na dve, potom na tri a napokon na celú záplavu. Každé zlomené srdce, každé sklamanie, každý kúsok smútku a zášti, ktoré som v sebe živila, sa vyliali v rieke žiaľu podfarbenej hnevom. Za tie roky sa toho vo mne nahromadilo toľko, až som sa bála, že sa utopím v prívale vlastných emócií.

Studená, tvrdá dlažba sa mi zarezávala do zadnej strany stehien. Prvý raz za celý môj život som si dovolila všetko *precítiť*, a s tým prišla aj oslepujúca jasnozrivosť.

Už to nezvládam.

Nemôžem sa do konca života tváriť, že som šťastná, a iba prežívať. Musím vziať svoj život opäť do vlastných rúk, aj keby to znamenalo zničiť ten, ktorý mám teraz.

Bola som prázdna a krehká, roztrieštená na milióny črepín, ktoré boleli tak veľmi, že som ich nedokázala upratať.

Moje vzlyky napokon utíchli, a skôr než som si to stihla rozmyslieť, vyskočila som zo zeme a vykročila späť na chodbu. Keď som si zo spálne zobrala všetko potrebné, telom mi prebehli drobné zimomriavky, hoci v byte bolo vďaka klimatizácii celoročne príjemných dvadsaťtri stupňov. Zvyšné nevyhnutnosti ma čakali v kufroch v obývačke.

Zakázala som si nad tým premýšľať. Mohla by som totiž stiahnuť chvost, a to som si v tejto fáze nemohla dovoliť.

Keď som vytiahla rukoväť kufra, upútal ma známy ligot. Hľadela som na svoju obrúčku a hrudník mi naplnila nová bolesť. Akoby ten prsteň na mňa žmurkol a prosil ma, aby som si to rozmyslela.

Na zlomok sekundy som zaváhala, no potom som začala čelusť, stiahla prsteň z prsta a položila ho vedľa našej svadobnej fotografie na kozubovú rímsu.

A potom som konečne urobila to, čo som mala urobiť už dávno.

Odišla som.

4. KAPITOLA

Dominic

„Ále!“ Ozvena môjho hlasu sa niesla celým penthousom. „Som doma.“

Ticho.

Zamračil som sa. Alessandra zvyčajne zostávala v obývačke, kým nebol čas ísť spať, a na to bolo ešte priskoro. Keď mi zavolalo niekoľko investorov panikáriacich z padajúcich akcií, mimoriadna krízová porada sa plynulo prehupla do ďalšej. Napriek tomu bolo len pol deviatej. Mala by tu byť, pokiaľ, samozrejme, opäť nešla von s kamarátkami.

Na bronzový vešiak v tvare stromu som šmaril kabát, uvoľnil si kravatu v snahe ignorovať nepríjemné tušenie, že niečo nie je v poriadku. Po tom návale adrenalínu v práci som nedokázal triežvo uvažovať.

Keď si Alessandra prvýkrát vyrazila s Vivian a nedala mi vedieť, skoro ma porazilo. Prišiel som domov skôr, nikde som ju nenašiel a predstavoval si tie najhoršie scenáre. Kým sa mi konečne ozvala a uistila ma, že je v poriadku, obvolal som hádam každého zo zoznamu kontaktov.

Siahol som po mobile, no vtom som si spomenul, že sa mi poobede vybil. V tom zhone som si ho nestihol nabiť.

Doriti.

„Ále!“ zavola som znova. „Kde si, *amor?*“

Stále nič.

Prešiel som cez obývačku a zamieril na horné poschodie. Štyridsať miliónov dolárov vám na Manhattane zaistilo zopár príjemných vymožeností: súkromný vchod priamo z výťahu, obytnú plochu takmer tisícdvesto štvorcových metrov na dvoch podlažiach a panoramatický výhľad, ktorý siahal od rieky Hudson na juhu cez Most Georgea Washingtona na severe až po New Jersey na západe.

Nič z toho som takmer nevnímal. Nebudeme tu bývať navždy, už som si vyhlíadol väčší a ešte drahší penthouse, ktorý práve stavali Archer Group. Bolo mi fuk, že som doma trávil len zlomok času. Nehnuteľnosť bola symbolom, a ak nebola tá najlepšia, nechcel som ju.

Otvoril som dvere do nášho hlavného apartmánu. Čakal som, že nájdem Alessandru schúlenú v posteli alebo ako si v kútiku číta, no miestnosť zívala prázdnotou rovnako ako obývačka.

Pohľad mi padol na kufor pri šatníku. Bol to ten, ktorý som si zvyčajne brával na kratšie cesty. Prečo...

V žilách mi stuhla krv.

Washington. Výročie. 18.00. Nečudujem sa, že ma celý večer prenasledovala neblahá predtucha. Zabudol som na to poondiate výročie svadby.

„Kurva.“ Vytiahol som mobil, no hneď som si spomenul, že je vybitý. Kým som šklbal zásuvkami a hľadal nabíjačku, vyšla zo mňa ďalšia spŕška nadávok. V hlave sa mi medzitým prehrával náš stredajší večerný rozhovor.

Dom. Je to dôležité.

Nezabudnem. Sľubujem.

Žalúdok mi začala nahlodávať ťažká, nepríjemná úzkosť. Zopár rande som už zmeškal. Nie som na to hrdý, ale náhle krízové situácie na poslednú chvíľu sú jednoducho súčasťou mojej práce a Alessandra to, ako sa doteraz zdalo, zakaždým chápala. Teraz ma však ovládlo neklamné tušenie, že tentoraz je to inak, a nie iba preto, lebo sme mali výročie.

Konečne som našiel nabíjačku a okamžite ju pripojil k telefónu. Trvalo azda celú večnosť, kým mal dosť šťavy a rozsvietil sa.

Šesť zmeškaných hovorov od Alessandry, všetky medzi piatou a ôsmou. Odvtedy ani jeden.

Snažil som sa jej zavolať späť, ale hovor okamžite spadol do hlasovej schránky. Prehltol som ďalšiu nadávku a prešiel k záložnému plánu: jej kamarátkam. Nemal som ich čísla, ale našťastie som poznal niekoho, kto áno.

„Tu je Dominic,“ odvetil som ostro, keď Dante zdvihol telefón. „Je tam Vivian? Potrebujem s ňou hovoriť.“

„Aj tebe dobrý večer,“ odvetil lenivo. Dante Russo bol môj priateľ, dlhoročný klient a generálny riaditeľ najväčšieho luxusného konglomerátu na svete. No čo bolo najdôležitejšie, bol ženatý s Vivian, s ktorou si Alessandra za posledný rok vytvorila veľmi blízky vzťah. Ak niekto vedel, kde je moja žena, tak jedine ona. „Povedz mi, prečo presne potrebuješ hovoriť s Vivian takto neskoro v piatok večer?“

V jeho hlase som začul náznak podozrenia. Paradoxne, voči svojej žene sa správal až bláznivo ochranársky, hoci si ju najskôr po zásnubách vôbec nechcel vziať.

„Ide o Alessandru.“ Nič viac som nedodal. Do môjho manželstva sa nemal čo starať.

Po mojej odpovedi zavládlo krátke ticho. „Počkaj.“

O dve sekundy sa na linke ozval Vivianin elegantný, melodický hlas: „Haló?“

„Je u vás Alessandra?“ Preskočil som všetky zdvorilostné frázy a prešiel rovno k veci. Bolo mi srdečne jedno, či to vyznie drzo, chcel som len nájsť svoju ženu. Bolo neskoro, bola naštvaná a New York prekypoval pochybnými existenciami. Mohla sa stratiť alebo byť zranená.

Stiahol sa mi žalúdok.

„Nie,“ odvetila Vivian po príliš dlhej odmlke. „Prečo?“

„Nie je doma a to, že je takto neskoro preč, sa na ňu vôbec nepodobá.“ Tú časť o výročí som taktne vynechal. Ako som povedal, do nášho manželstva sa nemali čo starať.

„Možno je s Isabellou alebo so Sloane.“

Isabella a Sloane. Ďalšie Alessandrine kamarátky. Nepoznal som ich síce tak dobre ako Vivian, ale na tom nezáležalo. Rozprával by som sa aj s tou divnou paňou s mačkami, ktorá prespáva v našej hale, ak by čo i len tušila, kde je Alessandra.

Žiaľ, ani Isabella a Sloane netušili, kde by Alessandra mohla byť, všetky ďalšie telefonáty skončili v hlasovej schránke.

Dofrasa, Ále. Kde si?

Znova som sa vydal dole schodmi a skoro som sa zrazil s Camilou.

„Pán Davenport!“ Oči sa jej rozšírili. Úplne mi vypadlo, že sa vrátila z dovolenky. „Vitajte...“

„Kde je?“

„Kto?“

„Alessandra.“ To meno som precedil cez zaťaté zuby. Pripadal som si ako poondiata pokazená platňa, ale Camila tu predsa musela byť, keď odišla.

„Ach. Pani Davenportová bola poriadne nahnevaná kvôli tomu zmeškanému letu.“ Pomocníčkine stiahnuté pery jasne prezrádzali, čo si myslí o mojej nedochvilnosti.

„Chcela som jej spraviť radosť, tak som jej šla uvariť polievku, ale keď som sa vrátila z kuchyne, bola preč.“

„Nepočuli ste ju odísť,“ poznamenal som odmeraným tónom. Chladným.

„Nie.“ Camiline oči ustráchané pobehovali zľava doprava.

Tú ženu som mal v podstate celkom rád. Bola spoľahlivá, diskrétna a patrila k Alessandriným najobľúbenejším zamestnancom, ale ak predtým mnou niečo tajila a Alessandra sa kvôli tomu zranila...

Zmeravel som. „Naposledy sa vás pýtam,“ pokračoval som potichu. Krv mi hlasno hučala v ušiach, až takmer prehlušila moje slová. „*Kde je moja žena?*“

Camila znervóznela, prezradil ju chvejúci sa hlas. „Naozaj neviem, pane. Ako som povedala, keď som vyšla z kuchyne, už tu nebola. Ale keď som ju hľadala...“ čosi vytiahla z vrecka, „toto som našla na rímse.“

V jej dlani sa zaleskol známy diamant. Alessandrina obrúčka.

Žalúdok mi zaplavil ťaživý, trpký pocit.

„Chcela som vám ju odnieť do izby,“ povedala Camila. „Ale vzhľadom na...“

„Kedy?“

„Asi pred polhodinou.“

Takmer nestihla dopovedať. Schmatol som obrúčku a prehnal sa popri nej k výťahu. Srdce mi búšilo ako zvon, poháňané hrôzou, panikou a čímisi, čo som nedokázal pomenovať.

Pred polhodinou. Bolo deväť hodín a Alessandra mi poslednýkrát volala o ôsmej, čo znamenalo, že Camila našla obrúčku krátko po jej odchode. Nemohla zísť ďaleko.

Pevne som zovrel diamant v dlani. Nezložila by si ju, jedine že by...

Nie. Bola na mňa plným právom naštvaná, ale ja ju nájdem, všetko jej vysvetlím a náš život sa vráti do starých kolají. Alessandra je ten najchápavejší človek na svete. Odpustí mi.

Všetko bude v poriadku. Musí byť. Nevedel som si predstaviť inú možnosť.

5. KAPITOLA

Alessandra

Namiesto toho, aby som šla k niektorej z kamarátok, ubytovala som sa v hoteli a zaplatila na týždeň vopred v hotovosti. Nechcela som, aby ma Dominic vypátral cez platbu kreditkou. Našťastie som mala vlastné peniaze z Floria Designs a dost' prezieravosti na to, aby som si pre prípad núdze odložila niečo bokom, keď sa firme začalo dariť. Stačilo to na zaplatenie hotela a aby som mala z čoho žiť, kým si premyslím, čo ďalej.

Bolo to zbabelé? Odísť bez slova? Možno. No potrebovala som byť nejaký čas sama, aby som si v hlave všetko utriedila, preto som sa neozvala ani kamarátkam.

Po odchode z bytu som si vypla telefón a nechala ho tak, kým som sa vybalila, osprchovala a snažila sa nemyslieť na posledných pár hodín ani na ostrú bolesť v hrudi.

„Dom!“ zasmiala som sa, keď Dominic vošiel za mnou do sprchy a odzadu ma objal okolo pása. „Mal si predsa objednať izbovú službu.“

„Aj som objednal.“ Perami mi putoval po pleci až ku krku. Hoci kúpeľňu zahalovala para, od slasti mi naskočili zimomriavky. „Ale rozhodol som sa, že si dám najskôr dezert.“

„Čo ak nesúhlasím?“ podpichla som ho. „Možno by som radšej dodržala bežný postup. Nie každý chce porušovať pravidlá.“

„V tom prípade...“ Dominicove pery sa letmo dotkli mojich. Jednu ruku mi položil na prsník a druhou mi zľahka vklázol medzi stehná. Žalúdok mi zaplavila slasť a z úst mi unikol tichý povzdych, „tá budem musieť nejako presvedčiť.“

Zatvorila som oči, horúca voda mi zmývala slzy. Od nášho prvého víkendu vo dvojici nás delili míle a roky, no napriek tomu som mala pocit, že cítim jeho príznačne silné objatie. V sprche sme sa milovali dvakrát. Kým sme z nej vyšli, jedlo nám medzitým vychladlo, ale bolo nám to jedno. Zhltli sme ho, akoby bolo čerstvo navarené.

Zostala som v sprche dlhšie, než bolo nutné, no voda, teplo a emócie z tej noci sa proti mne sprisahali a stiahli ma pod hladinu. Len čo som sa hlavou dotkla vankúša, odviaľalo ma.

Keď som sa ráno prebudila a konečne zapla mobil, čakali ma desiatky esemesiek, zmeškaných hovorov a odkazov od kamarátok aj od Dominica. Určite ich obvolal, keď prišiel domov a zistil, že som preč.

Rýchlo som naúkala správu do skupinového četu, aby som uistila kamošky, že som v poriadku a že im neskôr všetko vysvetlím. Potom som sa zhlboka nadýchla a pustila si hlasové správy od Dominica.

Jeho hlas znel každou správou čoraz zúfalejšie. Stislo mi srdce.

Dominic: Kde si?

Dominic: Ále, toto nie sú žarty.

Dominic: Prepáč, že som zmeškal let. Mali sme tu krízovú situáciu a musel som to riešiť. Ešte stále stíhame vyraziť.

Dominic: Dofrasa, Alessandra. Chápem, že si našťvaná, ale aspoň mi daj vedieť, že si v pohode. Ja ne... doriti.

Režaz nadávok sa miešala s nezameniteľným bubnovaním dažďa v pozadí. Pri správe svietil čas 3.29 nadržanom. Čo, preboha, robil vonku tak neskoro?

Hľadal tá.

Tú myšlienku som však zahнала, len čo sa vynorila, sčasti preto, lebo som neverila, že nový Dominic by niečo také urobil, a sčasti preto, lebo ma tá predstava priveľmi bolela.

Poslednú správu mi poslal pred dvomi hodinami, o 6.23.

Dominic: Zavolaj mi. Prosím.

Tlak na hrudi prekročil hranicu znesiteľnosti. Aj keď som sa mu ešte nedokázala postaviť zoči-voči, spánok mi vyčistil hlavu od tej včerajšej emocionálnej hmly a zúfalstvo v jeho hlase postupne prelomilo moje odhodlanie vyháňať sa mu, kým si nepremyslím, čo ďalej. Najlepšie bude, ak sa s ním stretnem a strhnem pomyselnú náplast, a nenechám tú vnútornú neistotu ďalej hniť.

„Hotel Violet.“ Keď zdvihol, nepustila som ho k slovu. „Lower East Side.“

Ukončila som hovor, žalúdok sa mi zmietať nervozitou. Hoci som včera nevečerala, už len pri pomyslení na jedlo sa mi ešte viac dvíhal žalúdok. Napriek tomu som do seba natlačila trochu orieškovej zmesi z minibaru. Budem potrebovať energiu. Ak bol Dominic v niečom skutočne dobrý, tak v presvedčaní ľudí urobiť presne to, čo chcel.

Začala som spochybňovať svoje rozhodnutie. Na dennom svetle mi prstenník pripadal neznesiteľne prázdny

a moje rozhodnutie odísť neuveriteľne unáhlené. Nemala som radšej s odchodom počkať a porozprávať sa s ním? Čo ak...

Ktosi zaklopal na dvere.

Opäť mi skrútilo žalúdok.

Zrazu som oľutovala, že som mu prezradila, kde som, ale bolo už neskoro.

Je to ako strhnúť náplast. Treba zatáť zuby a prežiť to.

Ani tá najlepšia vnútorná motivačná reč ma nedokázala pripraviť na pohľad, ktorý ma čakal za dverami.

„Božemôj!“ vyšlo zo mňa skôr, než som to stihla zastaviť.

Dominic vyzeral príšerne. Rozstrapatené vlasy, pokrčená košeľa, fialové kruhy pod vyčerpanými očami. Oblečenie sa mu lepilo na telo a jeho zvyčajne bezchybné topánky vyzerali, akoby mali za sebou extrémne náročný prekážkový beh.

„Čo...“ Nestihla som dokončiť otázku, chytil ma za plecia a rýchlym pohľadom si ma premeral.

„Si v poriadku.“ Úľava mu zjemnila jeho drsný hlas. Znel, akoby sa práve zotavoval z ťažkého nachladnutia alebo celú noc kričal.

„Som v pohode.“ *Z fyzickej stránky.* „Prečo si celý mokrý?“

Kvapkalo z neho rovno na podlahu. Napriek tomu som ho vtiahla dnu a potichu zavrela dvere. Bol to síce nenápadný hotel, ale nechcela som riskovať, že nás niekto uvidí alebo začuje. Manhattan bol malý ostrov a manhattanská smotánka ešte menšia.

„Zastihol ma dážď.“ Pohľadom prebehol po izbe a zastavil sa na mojom otvorenom kufri. „A o štvrtej ráno sa kaluže ťažko obchádzajú.“

„Prečo si sa, preboha, túlal po Manhattane o štvrtej ráno?“

Uprel na mňa neveriaci pohľad. „Prídem z práce a zistím, že moja žena je preč a jej obrúčku má vo vrecku naša debilná pomocníčka. Nezdvíhaš mi telefón a žiadna z tvojich kamošiek netuší, kde si. Myslel som si, že si...“ Zhlboka sa nadýchol a potom pomaly, kontrolované vydýchol. „Obišiel som všetky tvoje obľúbené podniky, kým mi nedošlo, že sú, samozrejme, o tomto čase zatvorené. Tak som zvolal bezpečnostný tím, aby mi pomohol prehľadať mesto, kým som prehľadával tvoje obľúbené štvrte. Pre istotu. Nevedel som, či...“

Pri predstave, ako sa v daždi túla ulicami a hľadá ma, som zabudla dýchať. Bolo to v takom rozpore s tým chladným, ľahostajným mužom, na ktorého som bola zvyknutá, až to vyznievalo skôr ako rozprávka než pravda.

Dôkazy však stáli predou mnou a vyvolali mi v hrudi novú, ochromujúcu bolesť.

Kiežby mu na mne takto záležalo zakaždým. Kiežby som nemusela odísť, aby sa spod popola vynoril kúsok toho človeka, do ktorého som sa kedysi zamilovala.

„Kedy si prišiel domov?“ spýtala som sa potichu.

Lícne kosti mu zaplavili matné červené flaky. „O pol deviatej.“

Dve a pol hodiny po tom, čo sme mali odlietať. Zaujímalo ma, či na naše výročie len zabudol, alebo si naň spomenul, no napriek tomu ho odignoroval. Nevedela som, čo bolo horšie, v podstate na tom ani nezáležalo. Výsledok bol rovnaký.

„Nechcel som ten let zmeškať,“ ozval sa Dominic. „Mali sme v práci krízovú situáciu. Spýtaj sa Caroline. SEC...“

„Presne o to ide.“

Moje predchádzajúce obavy sa rozplynuli a nahradila ich stará, dôverne známa únava. Nie tá po prebdenej noci, ale tá, ktorá sa hromadila roky. Po tom, čo znovu a znovu

počúvate tie isté výhovorky. „Zakaždým je za tým nejaká krízová situácia. Keď nie SEC, tak burza. Keď nie burza, tak nejaký korporátny škandál. Je to úplne jedno, zakaždým to uprednostníš. Predo mnou. Pred *nami*.“

Dominic zaťal zuby. „Nemôžem tie veci ignorovať,“ poznamenal. „Tí ľudia sa na mňa spoliehajú. Ide o miliardy dolárov. Moji zamestnanci, investori...“

„A čo ja? Ja medzi nich nepatrím?“

„Samozrejme, že áno.“ Znel bezradne.

„A keď som sa spoliehala na tvoj sľub, že prídeš?“ Hrdlo mi zovrelo od návalu emócií. „Bolo to menej dôležité ako tvoja multimiliardová firma, ktorá by to pravdepodobne zvládla aj bez teba, keby si si zobral voľno aspoň na *jeden* víkend?“

Kým opäť prehovoril, rozhostilo sa medzi nami napäté ticho a takmer nás udusilo.

„Pamätáš si náš posledný rok na výške?“ Dominicov pohľad sa do mňa zabodol ako horúci nôž. „Mimo prednášok sme sa takmer nevideli, lebo som si musel nájsť tri roboty, aby som nám dokázal pokryť základné výdavky. Kúpovali sme si posrané instantné rezance, lebo som si nemohol dovoliť pozvať ťa do normálnej reštaurácie. Cítil som sa ako úbožiak a zaprisahal som sa, že ak sa z toho marazmu niekedy dostanem, spravím všetko pre to, aby som sa v tej situácii už nikdy neocitol. Aby sme sa v nej už nikdy *neocitli*. A neocitli sme sa.“

Rukou načrtnol veľavravné gesto. „Len sa pozri. Máme všetko, o čom sme snívali, ale udržíme si to len vtedy, ak budem robiť, čo robím. Penthouse, oblečenie, šperky... nič z toho tu nebude, ak...“

„Načo mi to je, keď skoro vôbec nie sme *spolu*?“ Moja frustrácia pretiekla cez okraj. „Mne je jedno, či máme luxusný penthouse, drahé handry alebo súkromné lietadlo.“

Ja chcem manžela. Ozajstného manžela, a nie niekoho, kto ním je iba na papieri.“

Pochádzala som zo zabezpečenej rodiny a nikdy by som sa doňho nedokázala úplne vcítiť. A možno som nechápala, aké prekážky musel prekonať, aby sa dostal tam, kde je. Možno som len nebola v obraze a nevedela, o čo sa na Wall Street v skutočnosti hrá. Poznala som však samu seba a vedela som, že som bola tisíckrát šťastnejšia, keď sme jedli rezance uňho na intráku než na hocijakej nóbl slávnosti, ozdobená šperkami a s falošným úsmevom na tvári.

Dominicov pohľad potemnel. „Nie je to také jednoduché. Nemám bohatú rodinu, ktorá by ma podržala, keby sa to celé posralo, Ále,“ odvetil tvrdo. „*Všetko* je na mojich pleciach.“

„Možno, ale ty si predsa Dominic Davenport. Si *miliardár*! Môžeš si dovoliť jeden voľný víkend. Doriti, aj keby si hneď teraz sekol s robotou, žil by si do konca života v luxe!“

Nechápal to. Videla som to na jeho tvrdohlavom pohľade.

Všetka bojovnosť zo mňa vyprchala a únava sa zdesaťnásobila.

Hlas sa mi zlomil do šepotu. „Bolo to naše desiate výročie.“

Dominic sťažka preglgol, až mu nadskočil ohryzok. „Môžeme hneď vyraziť,“ povedal. „Máme pred sebou ešte takmer dva celé dni. Stále to môžeme osláviť tak, ako sme chceli.“

Márne som sa mu snažila vysvetliť, prečo som taká našťvaná, jednoducho to nechápal. Nešlo tu o hmatateľné veci ako letenky alebo rezervácie v reštauráciách. Išlo o zásadný rozpor v našich hodnotách a v tom, čo považujeme za dôležité pre fungujúci vzťah. Ja som verila v spoločné

chvíle a rozhovory. On bol presvedčený, že peniazmi sa dá všetko napraviť.

Vždy bol ambiciózny, no kedysi som si naivne myslela, že raz príde do bodu, keď bude konečne spokojný s tým, čo dosiahol. Teraz som pochopila, že tá chvíľa nikdy nenastane. Nikdy nebude mať dosť. Čím viac toho nadobudol – či už peňazí, postavenia alebo moci –, tým viac toho chcel, a to na úkor všetkého ostatného.

Pomaly som pokrútila hlavou. „Nie.“

Keď som sa ráno zobudila, ešte som nevedela, čo urobím, no teraz som v tom mala úplne jasno.

Aj keby ma to malo zabiť, aj keby bolo najľahšie padnúť mu do náručia a utopiť sa v spomienkach na to, čo medzi nami bolo, musela som to spraviť. Už som bola len svojím tieňom. Ak teraz neodídem, rozpadnem sa na prach. Ne zostane zo mňa nič, iba kopa premárneného času a nenaplnených snov.

Tvrdohlavý lesk v Dominicových očiach pohasol a nahradil ho zmätok. „Tak poďme domov. Preberieme to.“

Znova som pokrútila hlavou a snažila sa rozdýchať ihly, ktoré sa mi zabodávali do srdca. „Nevrátim sa.“

Zmeravel. Zmätok v očiach nahradilo precitnutie a napokon neveriacky výraz. „Ále...“

„Chcem sa rozviest.“